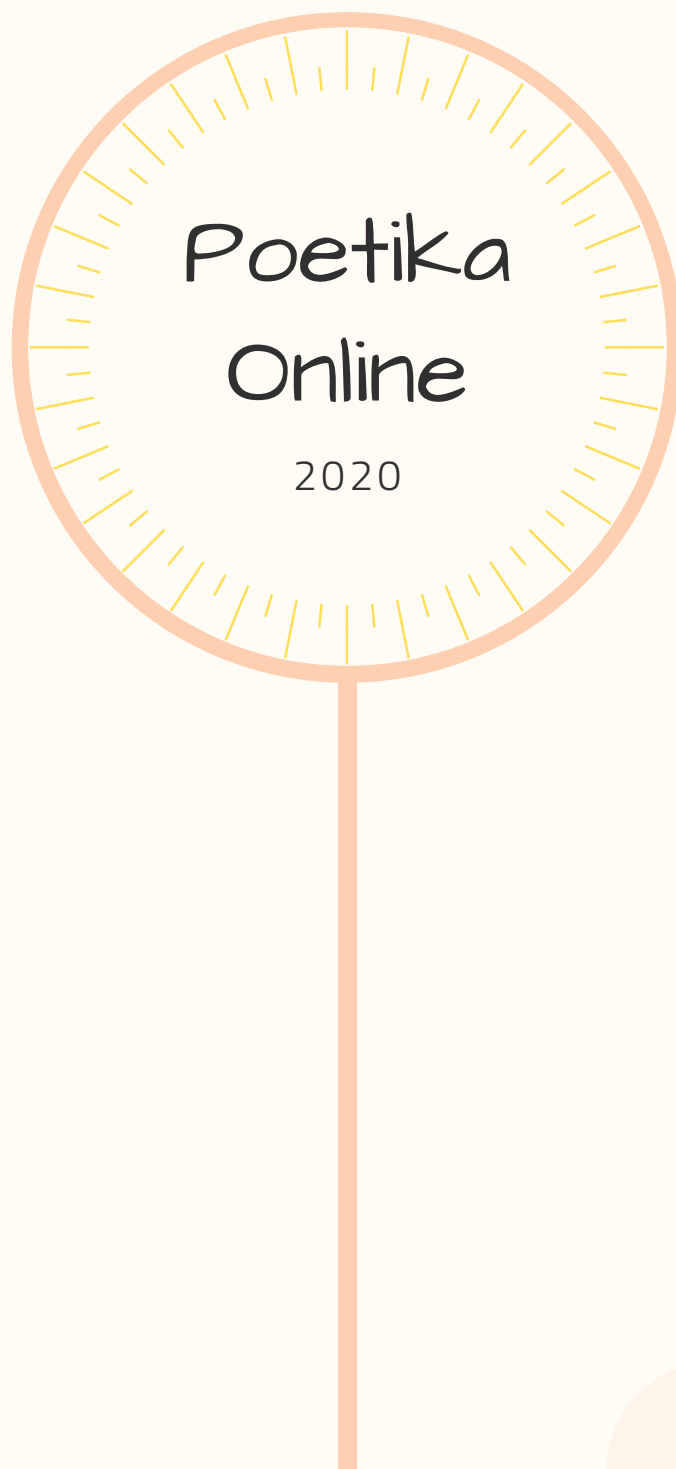

Gymnázium Jozefa Miloslava Hurbana v Čadci

Poetické online pripojenie

*„Volo, ergo sum!“ Chcem, teda som. **Chciet', túžiť', verit'** – sú v našom aktuálnom priestore a čase veľmi dôležité entity. Ak k nim pridáte pojem **tvorit'**, je jasné, že vaša inteligencia sa zabáva.*

*Umelecké pokusy našich študentov sú úprimnou výpoveďou pocitov, objavovaním horizontov predstáv, kreatívnosti fantázie, prejavom hravosti s literami. Ponúkajú **Poetiku online** pre všetkých, ktorí sú poeticky online. Možno sa niektorí z vás odvážia doplniť vlastnými príspevkami toto gymnaziálne sympózium.*

Autorky prvého online pripojenia k Poetike:

1. Kristína Zákuciová, **I. C**
2. Tatiana Dipčárová, **I. C**
3. Beáta Gavlasová, **II. F**
4. Tatiana Kolenová, **III. E**
5. Janka Mravcová, **III. E**
6. Simona Privarčáková, **IV. E**
7. Kristína Kobolková, **IV. G**

Grafickú úpravu zabezpečil Timotej Gábriš, **Oktáva A**

Všetkým ďakujem za spriaznenosť a prajem veľkorysé hodnotenia od čitateľov.

Mgr. Eva Kubalová

Poézia

Kristína Kobolková - Óda na Hurbana

Tatiana Dipčárová - Ako vtáča

Tatiana Dipčárová - Hľadáme

Simona Privarčáková - Ráno vo vlaku

Simona Privarčáková - Zlomili ma

Kristína Záukciová - Zmysel života

Próza

Tatiana Kolenová - Tulipány

Kristína Kobolková - Abeceda vojaka

Beáta Gavlasová - Môj boj o vlastné pľúca

Kaligram

Janka Mravcová - Štvorlístok

Óda na Hurbana

Pomôž mi zmeniť svet,
nad krásou duše bdieť
a spraviť prvý krok.

Mám predsa
na svet nárok.

Veď
tušíš – ja blazniem.
Jazyk do štyroch stien
uväzniť by, ulakomiť...
ja ten svoj žiadam uzákoniť!
Kam by si srdce vtisol,
keď nepoznáš reč pod Vislou?
Národ by som chcela mať vlastný,
lež ja si tu len tak básnim.

Poeta dačo vykoná,
prečo sa báť zákona?
V hĺbinách mi bije môj
národovecký postoj.
Slovenčina – buď mi mojou,
zaodiem ťa do závojov,
privediem ťa k životu,
odhalím dušu
a prežitú
krásotu.

Ako vtáča

Cítim úzkosť, cítim bolesť.
Cítim víchor, nechávam sa niesť.
Cítim smútok, cítim stres.
Cítim klamstvo, smieš ma viesť.

Ved' ma vetrom ako vtáča.
Ved' ma, kde nik nekráča.
Ved' ma svetlom ako lúče.
Ved' ma, pokiaľ srdce tlčie.

Neviem, odkiaľ som,
Neviem, kam pôjdem.
Neviem, kde mám dom.
Neviem, kam dôjdem.

Strachu sa stránim.
Strach ma drží.
Strach sa valí
aj z kvitnúcich ruží.

Úzkosť nás dobieha.
Úzkosťou sme plní.
Už sa rozbieha.
V ušiach mi duní.

Nechcem sa báť.
Nechcem tu stáť.
Chcem sa pohnúť,
všetkých so sebou strhnúť.

Chcem byť ako vtáča.

Hľadáme

Hľadáme veci na miestach, kde nie sú,
hľadáme podvod v dobrých ľuďoch,
ktorí si to, bohužiaľ, odnesú.

Hľadáme lásku v človeku bez citov,
hľadáme problém v situáciách, kde
zádrhel sa nikdy nevyskytol.

Hľadáme strach v izbe plnej svetla,
hľadáme domov na mieste, v ktorom
vládne bolesť a všetko zhorí do tla.

Hľadáme dobro v svete plnom pýchy,
hľadáme radosť v očiach človeka,
ktorému sa zabodávajú do chrbta dýky.

Hľadáme múdrosť v činoch bez rozumu,
hľadáme vernosť v ľuďoch, ktorí sa
nevrátia do vlastného domu.

Hľadáme bolesť v každom jednom trápení,
hľadáme zábavu, v rieke, kde smiech nepramení.

Hľadáme priateľa v náhodnej osobe,
hľadáme ochotu, no nie v našej podobe.

Hľadáme pravdu vo veciach, kde sa dá klamať,
hľadáme úprimnosť bez toho, aby
sme sami pravdu začali dávať.

Hľadáme česťnosť, ktorá dávno zanikla,
hľadáme silu, ktorá by aj tak nič nepodnikla.

Hľadáme šťastie, ktoré nikdy neexistovalo,
hľadáme smútok, na miestach
kde hodiny radovať by sa dalo.

Hľadáme sklamanie v tom,
čo nás už sklamalo.

Hľadáme zlo, ktorému sme dlho odolávali.

Hľadáme skutky tam, kde nikdy neboli.

Hľadáme...

Ráno vo vlaku

Sedím v kresle z myšacej kože
Dievča s vlasmi súmraku
A pýtam sa či ťa môžem
Stretnúť ráno vo vlaku

Sedím v kresle pod dekou
Dievča s vesmírom v očiach
A rukou mäkkou
Hladkám stromčekový pot'ah

Sedím na vankúšoch z trávy
Farba nie je veselá
A zvláštny pocit sa vo mne taví
Drie sa von z tela

Och oceánu chýba
Tých pár vzácných kvapiek rosy
Kdeže sa vzala tá ryba
Čo z obrazu visí

Zdá sa mi, že svieti...
To bude len klam
To hviezdny prach letí
V ústrety nepriestrelným sklám

A myšlienky hrnú sa
Von zo snov preč
A sinavé nebesá
Zrazu pretne biely meč

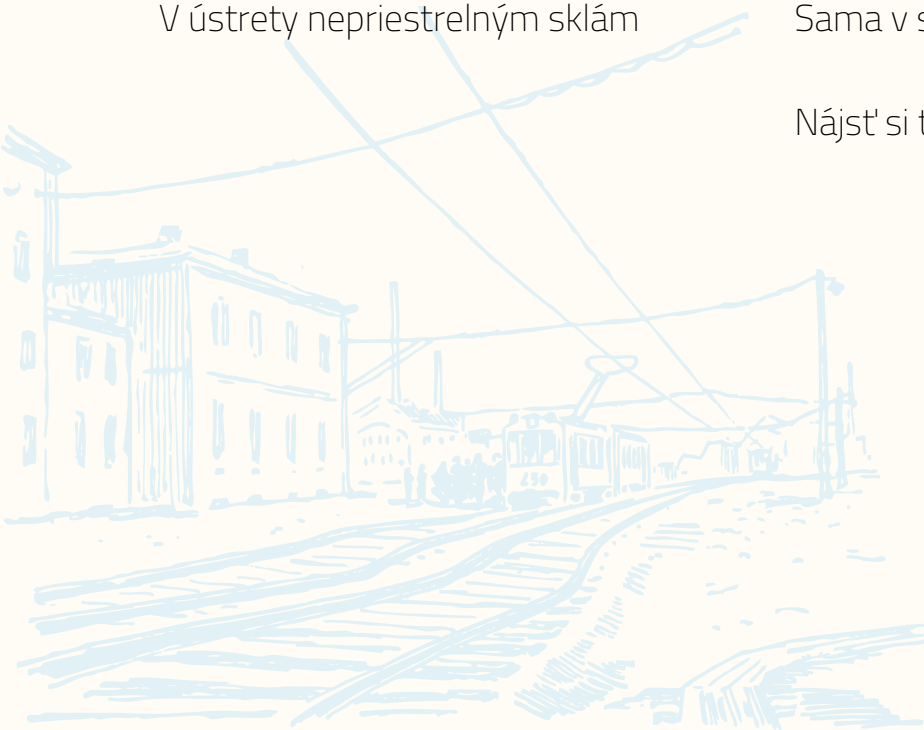
Prekrížim si prsty
Vnímam len svoj hnev
Viem že tvoj je taký istý
Len ho vymeniš za spev

Tvoje slová sprevádzajú
Meč tnúci nebesá
A kvapky ti zavadzajú
Vidieť čo už stane sa

Galaxie v mojich očiach
Tvrdia že sme sami
A planéty sa točia
Točia medzi predzvestami.

Tak tu sedí dievča
V kresle z myšacej kože
A pýta sa či môže
Sama v srdci súmraku

Nájsť si ťa ráno vo vlaku

Zlomili ma

Začalo to keď mi ostrihali nechty
Aby som sa neškrabala
Vtedy zlomená som bola z lásky
Potom narástli mi vlásky
Ostrihali aj tie
a vznikli prvé masky

Potom lámali mi myseľ
Lámali ju roky
Nechápala som
že dáva to zmysel
Robiť vlastné kroky

Lámali a lámali
Ja z tých čriepkov biednych
Staviam seba pomaličky
Postupne boľavé a ostré
Ukladám ich do poličky

Och lámem sa ja lámem
Ako krehký sen
Ostrihala som si vlasy
Lámem sa už sama asi.

Ten kaleidoskop črepov
Boľavých a ostrých
Vnímam zo sto svetov
Staviam si k nim mosty

A na krídlach vážky
Pozorujem bez urážky
Most k tvojim myšlienkam
Myslím že im unikám

Zmysel života

To niečo v nás,
čo radostou planie.
To niečo v nás,
každý má alebo nie?

To niečo tiché,
hlas len pre naše uši.
Ďaleko k pýche,
ona mu nikdy neporučí.

Tichučký tón kričí,
túžiac byť nájdený.
Je ukrytý v skrýši,
no mapu máme my.

Hľadáme zmysel
pre každého potrebný.
Tomu, kto ho našiel,
sa v duši sen splní.

To je práve on,
vytúžený zmysel života.
Okolo nás zhon,
myšlienky nám zamotá.

Liek na jeho nájdenie
len v tichu nájde každý z nás.
Oči maj zatvorené
a srdcom počúvaj ten hlas.

Tulipány

Myslím na Sylviu a jej tulipány. Červené, zabalené v celofáne, dýchajú jej na krk, šepkajú do ucha. Položené na nočnom stolíku sú ako pripomienka na život za bielymi stenami sanatória. Z fotografie sa na ňu usmieva manžel a syn; určite na ňu myslia, boja sa o ňu. Ale Sylvia sa ponorila a už sa nebojí. Kvety ju dráždia a ich žiarivé úsmevy tiež.

Žiadne kvety nikdy nechcela. Chce len pokojne ležať v zasneženej miestnosti, nenarušenej ofenzívnymi tulipánmi, odovzdať svoje telo lekárom, svoje oblečenie sestrám. Lahnúť si na stôl vo vyšetrovni, privrieť oči, nehovoriť. Spánok príde v malej fľaštičke s bielou etiketou.

Mne už fľaštičky nedávajú. Zamykajú ich do presklenej skrinky a kľúče nosia vo vreckách. Všetko ma tu bolí, tak tupo, tlmene. Akoby mi mozog rástol zvnútra a vytlačal mi oči z jamiek. Život ma mláti tlčikom na mäso už nejaký ten piatok. Na bolesť sa sťažujem stále, ale tu bolí každého všetko. Bez malých ligotavých fľaštičiek mám pocit, že mi Boh v spánku prevrátil lebku, strčil do nej slamku a zamiešal ma ako malinovú drť uprostred júla.

Všetci sa tu len tak vlečieme z izby do izby, v starých trenkách, vždy pomaly a potichu. Nikto totiž nechce rušiť doktora Modlivku. Našu izbu a pracovňu lekárov delí dlhé okno, takže máme dobrý výhľad. Zvyčajne pracuje za počítačom, tretí stôl od okna. Sedí chrbtom k nám, obyvateľom izby číslo sedem, s nohami elegantne zloženými pod stoličkou, večne ťukajúc do klávesnice.

Doktor Modlivka nie je výrečný typ. Sem-tam zasýčí, keď mu operadlo tlačí na krídla, alebo noví stážisti zakopnú o jednu z jeho nôh. Musí sa už objednať k tomu chiropraktikovi, áno, urobí to zajtra. Na konziliách stačí, keď prudko nakloní svoju zelenú, trojuholníkovitú hlavu, klikne hryzadlami a primár prikývne: „Áno, dobrý postreh, pán kolega.“

Niekedy, keď mu pani Modlivková zabudne pribaliť obed do práce, je pán doktor Modlivka mimoriadne nervózny. Irituje ho, ako sa mu plášť otiera o exoskeleton, vytáčajú ho aj vlastné tykadlá, odvádzajú pozornosť od jeho veľmi dôležitej práce.

Výnimočne, keď je doktor v stave núdze, ovládnu ho živočíšne pudy a on sa ocitne pred dverami dietťaťa, ktoré rumázga najviac. Dokáže striehnúť celé hodiny. Nepohne sa, sleduje korisť, nervy mu brnia vzrušením. Z kútika úst mu tečie slina, cíti krv. Nie je sa čoho báť, o chvíľu bude po všetkom. Pán Modlivka vyčká na správnu príležitosť. Odrazí sa a miestnosť preskočí v zlomku sekundy. Malé telíčko uchopí prednými nohami ako do zveráka. Ostne na vnútornej strane predkolenia prebodnú oblečenie, kožu a svaly. Ostanú len kosti. Po ceste z práce ich vyhodí do kontajnera za nemocnicou.

Nikto nič nevidí, všetci sme v tranze, odvraciam zrak. Podobne ako Sylvia hibernujeme pod hrubou vrstvou snehu na siedmom poschodí.

O dve izby vedľa, vo vyšetrovni, akurát prebieha lumbálna punkcia, špecialita nášho oddelenia. Omámený pacient sedí na stole, chrbát prehnutý ako mačka. Útla doktorka si utrie čelo, stisne pery, hrubú ihlu, s kohútikom na konci, opatrne zavedie medzi štvrtý a piaty driekový stavec priamo do miechového kanála. Narovná sa, aby si mohla svoju prácu obzrieť z diaľky.

Primár pristúpi k pacientovi, otvorí kohútik, priloží svoje mäsité, fialové pery k železnému otvoru a dvakrát si srkne. Celá miestnosť ho s napätím sleduje. Zmraští obočie. Tekutinu prevalí v ústach, párkrát mľaskne, potom si odplúje. Z vrecka vytiahne servítku a zľahka si utrie pery (pán primár má vyberané maniere). Do správy napíše 3/10 a podpíše sa. Nad i píše srdiečka.

Nevšímame si, kedy ho privezú späť, bledého a malátneho.

Po večeri sa nachvíľu vytratíme na balkón, kým nás sestra nevidí. Večer je to tu o niečo menej depresívne ako cez deň. Chcela by som sa vykloniť nad zábradlie a zhlboka sa nadýchnuť. Nemôžem, sme tu zamrežovaní až po strop. Najnovšie pribudla aj sieť, kvôli tomu holubovi, čo sídlil pod lavičkou a seriózne ohrozoval zdravie a bezpečnosť pacientov a zdravotného personálu.

V takéto chladné večery, keď je vietor neúprosný a fluorescenčné svetlá nemocnice obzvlášť ostré, rada spomínam na teba. Jún, kovová posteľ, moja ruka v твоjich vlasoch. P ako *petrklíč*. P ako petrolej. Vzduch bol horúci a ťažký, lepil sa mi na kožu. Hýbať sa by bolo ako plávať v mede.

V celej budove bolo cítiť chlór, na tebe tiež. Aj ty si ku mne prišiel s bielou etiketou, pamätáš si? Na zápästí, s nápisom *Vypi ma!*

Rána bývali rýchle, každý z nás musel dostať svoju dávku elektrických výbojov a nechať si profesionálne natiahnuť všetky svaly. Poobede sa čas spomalil a my dvaja sme mohli ležať v rozhorúčenej izbe s oknami dokorán, vdychovať leto a cítiť ako minúty pomaly plynú, nechať čiastočky prachu plávať v melase, kým slnko nezapadne.

Vtedy si mal kvety vo vlasoch. Tu žiadne nie sú. Teda Sylvia má svoje tulipány, ale ona ich potrebuje. Bolest' inšpiruje. Ale to ty vieš, tebe mrznú končatiny rovnako ako mne.

Ty a ja, v našej vlastnej voskovej bunke, v našom vlastnom červenom tulipáne, pripomienka, že existuje život, ktorý nie je plný liekov, hadičiek, modliviek a mozgovej drene.

Otvorím oči a je september, čas už dávno skolaboval a ty si len spomienka, horúčkový sen. Ja stojím na studených obkladačkách, triezva, s hadičkou v ruke a pozerám cez mreže. Noha mi znova drevenie, šíri sa to ako sepsa. Mením sa na Pinocchia.

Jesenné počasie k nám nie je milé. Nad Dunajom sa zatahujú ťažké mraky, vo vzduchu je ozón. Pod nami sa rozprestiera Bratislava. Dole sa vlečú ľudia s deťmi, s nákupom, netušiaci, že ich pozorujeme z nášho sterilného bydielka, my na siedmom poschodí. V mojich predstavách dokážem vypáčiť mreže, vyskočiť a dopadnúť rovno na nohy ako gepard. Potom sa skloním k zemi, ľahnem si na bok, položím jazyk na špinavý, bratislavský chodník a nechám svet, aby sa rozpustil ako tabletky Medrolu. V ústach mi ostane horká pachuť ešte aspoň štvrt hodinu.

Mesto pod nami sa začína rozsvetovať ako cintorín v novembri a viem, že sa o chvíľu budeme musieť vrátiť.

Nemocnice v noci sú miestom, kde sa rúca realita ako ju poznáme, podobne sú na tom školy v lete alebo opustené benzínky. Chodby zívajú prázdnotou a jediný zvuk široko ďaleko je občasný pípnutie stojana na infúzie. Niečo nie je úplne v poriadku, aj keď neviem presne čo.

Možno je to tým svetlom. Nikdy sa tu celkom nezhasína. V nemocnici nastáva len mierne prítmie.

Kým ja spím v izbe číslo sedem, na opačnej strane tohto poschodia leží Sylvia Plath, zazerá na vädnuce kvety a píše Tulipány. V mysli sa jej už rodí plán. Predstavuje si, ako vopchá hlavu do rúry, nechá oxid uhoľnatý, aby sa jej usadil v pľúcach a ona pomaly zaspí, s úsmevom na tvári.

Ja snívam o tebe. Si uväznený v mydlovej bubline, vzdaluješ sa mi.

Na druhý deň ráno mi lekár vynadal, ja len prikyvujem, áno, pán doktor, máte pravdu, necvičím, jem nezdravo, nemodlím sa pred spaním, hreším pravidelne, máte úplnú pravdu. Zdravie sa mi sype cez prsty ako piesok, ale to nevadí, dnes dostanem fľaštičku s bielou etiketou, malý kúsok teba.

Pozerám sa ako sestrička vyťahuje z vrečka kľúče od brány nebeskej. Svet sa mi rozpustí pod jazykom a pukliny v stenách sa zacelia. Podte ďalej, u nás sa nevyzúvame. Rozbi mi lebku a ponúkni sa aj ty, prosím.

Vypi ma!

Abeceda vojaka

A ako AUTOMAT

Dnes som už napísal dvadsať strán. Tolko mi zabralo tých pár slov o psovi, ktorého mi kúpil krstný otec pred piatimi rokmi. Vtedy povedal: „*Ten bude uháňať ako kôň, uvidíš.*“

So zastrčenými rukami vo vreckách anglického obleku sa uškŕňal na dlhosrstú kóliu, prehánajúcu sa ladne po našom pozemku. Pamätám si z toho dňa iba krstného otca a toho psa. Čo mi pripomína, že aj zviera sa teraz pohybuje ladnejšie ako ja.

Možno som už degradovaný aj pod zvieracu bytosť.

Andrej sa vedľa mňa prikrčí a roztrasenými rukami si drží prilbu na guľatej hlave, pričom sa márne snaží vtisnúť si ju nižšie do čela.

Nesústredím sa na lietajúce guľky všade okolo, na Andrejov ženský krik, na smrad zákopov.

Ale s bahnom sa píše nanič. Rozliepa sa medzi prstami. Jedno písmeno zaberie aj štvrt' riadka a vyzerá ako Andrejov prídel na obed po výdatnom premiešaní v žalúdku. Zvykol som si.

Vstanem, oboma dlaňami objímam zbraň a vystrčím ju spoza zákopu. Akoby sa rozkaz premlél cez moje útroby, ako minca padajúca cez mašineriu, kým ti stroj nevydá kolu, čo si si na začiatku zvolil.

Všetci stískajú spúšte v rytme polky, presne a úderne. Automaticky.

Nie ako ľudia, ale ako mašiny.

F ako FIGURÍNA

Je zvláštne, že aj napriek zime si vojaci krvopotne strážia svoju vlnenú figurínu. Niekomu bolo totiž medzi výstrelmi a výbuchmi kanónov, znejúcimi ako novoročné ohňostroje, smutno. Do roztrhaných vlnených tričiek si tak napchal od potkanov prederavené plachty a vytvaroval nohy, hlavu, dokonca celé telo.

Figurína má veľa mien. Niektorí jej hovoria mama, iní jej šušajú do dier na štrikovanej látke milenecké slovíčka a iní s ňou celú noc debatujú. Ja som ju ešte nikdy nepotreboval. Azda ma preto oddiel považuje za čudáka, zatiaľ čo ja si o nich myslím, že im už z vojny načisto šiblo. Radšej nech sa mi sníva o slintajúcich psoch, ako spať s kusom svetra.

Moje presvedčenie mi doteraz nikto nevyvrátil.

Doteraz.

Andreja odviezli do polnej nemocnice s postrelením hlavy. Vraj mu guľka preletela okolo gebule tak tesne, že ho „len“ poškrabala. Zjavne prežil šok a vojaka neschopného strieľať nikto v zákope nebude chcieť mať. Ja som sa skôr umáral sľubom, ako samotným Andrejom. Mojm sľubom, ktorý zaznel dole na námestí jeho rodičom.

Žmúrim do priestoru osvetleného iba starosvetskými kahancami, keďže solárne lampičky sa medzičasom nielenže stihli vybiť, ale aj pokaziť. Poručík Adámek zatiaľ hladká figurínu po tvári a tíši ju slovami: „*Milka, ja sa vrátim.*“

Začudovane sa mykne, keď sa pred ním objavím a následne si nesiem jeho Milku k sebe do postele.

Za iných okolností by mi iste rozbil papuľu.

Samozrejme, o pár minút nato sa objavia ďalší záujemcovia, jeden z nich bol nováčik s vyblednutým výrazom v tvári.

Hoci je ustrašenejší ako myš žerúca nám prídely syru, neberiem naňho ohľad. Uplakane si ľahne vedľa na pričňu a schúli sa do kľbka.

S ako SNEH

Sirény mi pištia do uší tak silno, že ak by som si na nich okamžite nenasadil slúchadlá, už by mi z nich vytekala krv. Viem.

Do snehu vykopať malú úzku priehlinu, nasadiť si skafander, do vykopanej diery umiestniť dosku pohlcujúcu rádioaktívny prach. Ukryť hlavu. Nevieš, kde môže byť v skafandri diera. V novej dobe sa nebojuje len mechanickými zbraňami, hoci tie sú najlacnejšie. Cielene vyrobiť rádioaktívny prach už nie je také jednoduché, aj keď zdroje by na to boli.

Na skafander si dávam pozor ako na vlastný život.

Jedna trhlina a skončíš ako rozlúpaná cibula. Nováčik zo včerajška zmätkuje. Zasekne sa mu zips. Priskočia k nemu. Nemôžu ho zapnúť, mladík má hlavu stále odkrytú.

Tú svoju položím na dosku. Tá zachytí najviac rádioaktivity.

Počítam tri minúty. Obrovské čísla. Mladý vojak neďaleko mňa chrchle seba samého.

Na rozlúčku mu zo snehu vytvarujem malú figúrku.

Tú figurínu mal mať včera on.

Z ako ZJAVENIE

Občas mám pocit, že nedokážem nepriateľov pomenovať iným slovom. Napríklad ich neviem nazvať ľuďmi. Nad hlavami každému svieti – priateľ, nepriateľ. Ako v nejakej počítačovej hre.

Cez puškohľad mi prejde zvláštna biela postava. Je sama, náhli sa na sever.

Ved' ona sa ženie rovno oproti mne. Nezbalím si zbraň, ležím na vyležanom snehu ako ochrnutý. A čudujem sa, prečo ešte nepriateľ nevytiahol tú svoju.

Môže to byť civilista. Verí mi.

Akurát, keď sa ma snaží obísť, vrhnem sa na ňu so skrytým nožíkom v dlani. Snažím sa ju zasiahnúť čo najpresnejšie do hrude.

Ale preletím cez ňu.

Neveriacky si napravím rukoväť v spotenej pravačke a skočím jej na chrbát. Nezdá sa, že by sa bránila alebo dokonca ku mne otáčala.

Akoby nemala telo. Duch?

„Ako si mohol, Jojo,“ hovorí mi takmer materinským hlasom.

Azda mi vojna zatemnila mozog. Zobrala kamarátov, zobrala nevinné ľudské životy. Som neschopný nahliadať na ľudí inak.

Chcel som zabiť nádej?

Neverím, že si vybrala práve mňa. Odhodím nožík, kopnem do rozstavenej pušky. Spoza lesa sa vynorí myriada mužov, priateľov a nepriateľov.

Ja ale vidím spútané kólie, ktoré sa chcú spoločne hravo preháňať po zelených poliach. V mieri.

Môj boj o vlastné pľúca

Volám sa Maddison Leighton. Všetci známi a rodina ma oslovujú Maddie. Toto je môj boj o vlastné pľúca.

Začalo sa to úplne nevinne. Zazvonil budík. Zhodila som ho z nočného stolíka, ako vždy. Nech si tam dole zvoní, ale nie pri mojej hlave. Povedzme si úprimne, vstávať o 7:00 hodine ráno, a to aj cez víkend, je totálna somarina. Stále som počula to rinčanie budíka, ktorý som mimochodom zdedila po svojej prababičke. Nečudujem sa, že stále rinčí na tej zemi, keď vydržal tri generácie a dostal sa do rúk práve mne.

Ale mala by som spomenúť aj moje sestry. Najstaršia z nás je Lauryn, druhá v poradí sa umiestnila Tiffany a v neposlednom rade som sa narodila ja. Pre zaujímavosť sa volám Maddison, ak ste si to nezapamätali ešte hneď z úvodu. Oboznámim vás aj so svojimi rodičmi, lebo im vďačím za to, že som stále nažive. Mama Patrícia je úžasná žena s veľkým srdcom a dušou. Do nej sa v 17 rokoch svojho života zalúbil môj otec Richard, ktorý je veľmi zručný a zároveň dokázal pretrpieť zápach našich detských plienok. Klobúk dole, oci, si ozajstný chlap.

Spoločnosť nám robí sučka Lola, ktorú sme si náhodne všimli v priekope, keď sme stáli v dvojkilometrovej kolóne na najrušnejšej dvojprúdovej ceste v centre Manchestru. Ehm, teda ja osobne som si ju všimla, keď som len tak nenáhodne otvorila okno, aby som sa nadýchala normálneho čistého povetria a hlavu si oprela o rám okna. Drží s nami až doteraz, ani sa nečudujem, veď toľko granúl a mäsových konzerv nemala ešte od svojho narodenia.

Vráťme sa však k môjmu životnému príbehu, v ktorom ide o život ale... čítajte ďalej a dozviete sa. Ako som spomínala v úvode, začalo sa to ráno, samozrejme nemôžeme zabudnúť na môj trojgeneračný budík, všakže. Strčila som si hlavu pod vyhriaty vankúš a snažila sa ignorovať fakt, že musím vstať z mojej pohodlnej postele. Verte mi, takú posteľ, akú mám ja, nemá nikto. Prepáčte, stále odbočujem od témy. Rozhodla som sa silou mocou vstať zo svojho brlohu, keď sa ozval môj močový mechúr. Poznáte ten pocit, máte sa relatívne dobre a zrazu vám tam dole niekto nástojčivo dáva signál, choď na ten prekliaty záchod. Pobyť na záchode by vás asi nezaujímal, tak som sa rozhodla, že preskočíme päť minút a dostaneme sa rovno do diania tohto celého. Stála som pred zrkadlom, prezerala si vyrážky, kde všade mi cez tú dlhú noc pribudli a vtom ma naplo, začala som vykašľávať krv.

Taký pocit vám neodporúčam nikdy prežiť. V tom celom ruchu som vnímala, ako po schodoch vybehol niekto, ale to som už ja ležala na zemi s myslou v temnote. Počula som ešte mamu, ktorá tak hlasno kričala, nech rýchlo zavolajú záchranku, že by to počuli aj moji starkí, ktorí sú v hrobe. Záchranka prišla rýchlosťou blesku, snažili sa ma prebrať, no bezvýznamne. Dali mi nejakú veľmi úzku masku na nos a ústa a musím dodať, že som sa cítila úžasne.

Ráno som sa už prebrala v nemocnici na pohodlnom lôžku a tuším aj s tromi vankúšmi pod hlavou. Super, môj krk si užil. Pomaly som otvárala oči, akoby som mala pocit, že som v nebi, no moje očakávania boli mizerné. Naokolo bolo počuť pípajúce prístroje a v nie veľmi pohodlnom

kresle ležala mama... Predsa mi tu niečo nedávalo zmysel. Cítila som, ako mi niečo v pľúcach vrie. Nedokázala som identifikovať presne čo je to, ale verte mi, príjemné to nebolo, ale vôbec. Mama zaregistrovala, že som už hore a rýchlo pribehla ku mne. Dala mi, ako obvykle, pusku na čelo a prehrabla moje dlhé vlasy. Robila to už od malička a vydržalo jej to až do dnes. Chcela som si dať dole masku, ktorá mi zavádzala na tvári, ale chytila mi ruku a povedala, že nemôžem. Vysvetlila mi, čo sa vtedy ráno stalo, no ja som na ňu nechápavo pozerala a stále neverila. Do mojej hlavy sa dostali dve slová. Pľúcna embólia. Wau. Toto som nečakala.

Vtom niekto zaklopal na dvere. Bol to doktor v bielom plášti. Neznášam doktorov a hlavne zubárov. Moja zubárka Elena ma podplácala figúrkami v tvare zvieratiek, aby som prežila tú ukrutnú bolesť, keď mi trhala moje mliečne zúbky. Ráno som si našla pod vankúšom sladkosť. Mňam, to sa oplatí, nie? Doktor podišiel ku mne, baterkou mi zasvietil do očí a ja som myslela, že mi tým chce vypáliť oči, haha. Skontroloval mi tlak, tep, potom mi neskôr počúval bitie srdca a skonštatoval, že je to v poriadku. Nechápem teda, čo mama rozprávala o pľúcnej embólii. Isto nemala pravdu, zle to pochopila, doktor však vyvrátil do bodky moje úvahy. Potvrdil mamine slová a ja som ani jemu neverila. Som mladá, o chvíľu budem mať oslavu 17 narodenín. Oslava, leto, nákupy, tréningy...

Chcelo sa mi plakať, ale nechcela som vyzerat' trápne pred nimi, tak sa vypláčem, keď odídu. Doktor pomaly rozprával, bola som myšlienkami mimo, ale spozornela som, keď povedal, že sa to dá liečiť. Vysvetlil dôvody vzniku, príčiny, taktiež príznaky a neskôr liečbu. Na záver konštatoval, že si ma tu nechajú na pozorovanie pár dní. Pár dní, no super, to ste mi nemohli povedať presne koľko dní? Asi nie, ale hádam čím skôr pôjdem preč odtiaľto.

Preskočím v mojom príbehu pár dní plných bolestí, odpadávania, zvracania a dostanem sa k jednému špeciálnemu. Áno špeciálnemu. V jeden deň ma sestrička konečne vytiahla von, ja som si všimla celú cestu až do zabrzdenia vozíka, na ktorom som sedela. Ocitli sme sa pred veľkými drevenými dverami. Čo sa bude diať som nevedela. Keď sestrička Julie, to jej meno som postrehla pri pozdrave inej sestričky, ktorá išla oproti nám s kopou papierov v rukách, spoteným čelom a vyzerala, že sa veľmi ponáhľa. Dokončím vetu, ktorú som rozvinula, no tak Julie zastavila vozík, obišla ho a otvorila dokorán dvere. To, čo som uvidela, ma očarilo. Veľká záhrada plná kvetov, motýľov, dokonca s jazierkom a lavičkami. Bola som nadšená, len som nechápala, ako som si tento raj nevšimla za ten čas, čo som v nemocnici.

Vyšli sme menším mostíkom, Julie si sadla na voľnú lavičku a mňa odstavila s vozíkom hneď pri jej nohách. Spýtala sa ma, ako sa cítim, aké som mala včerajšie výsledky, či som mala lepšiu noc... Zastavila som ju odpoveďou, že sa chcem baviť o niečom inom, že nechcem premýšľať nad chorobou, ktorá ma pripravila takmer o všetko. Doma som nebola ani nepamätám, teda bola som tam na pár hodín, lenže sa stalo to, že sa mi zastavilo srdce a znova som bola tam, odkiaľ som chcela konečne vypadnúť. Samé vyšetrenia, návštevy s plačom a s prosbami, nech to peklo skončí.

Julie mi rozprávala o svojom živote, rodnom domove v Brightone a svojej neľahkej ceste za pracovným postom. Zaujala ma jej reč natoľko, že som prestala vnímať aj čvrikanie vtákov naokolo a sústredila som sa len na jej príhody, zážitky z detstva a jej rodinu. O hodinu neskôr

som už začínala pociťovať chlad, preto som ju poprosila, nech ma zavezie naspäť na izbu. Po príchode na izbu ma čakala sprcha, večera a podanie liekov. Sprchovala som sa pomaly aj sama, len občas som bola dosť unavená a potrebovala som pomoc. Julie bola vždy nablízku, aj pri sprchovaní ma vedela upokojiť, aj keď to bolo so mnou pekne náročné. Nevedela som si zvyknúť na pocit, že mi niekto v mojom veku pri sprchovaní pomôže.

Prežila to so mnou, dala mi po malých lyžičkách večeru, nejakú zmixovanú kašu, ktorá mi aj po dlhšom čase konečne prešla až do žalúdka a cítila som sa fajn po tých mesiacoch bytia v nemocnici. Normálne jedlo som nemala od 18. marca, keď som upadla do temnoty u nás doma v kúpeľni. Môj boj trvá už štyri mesiace, dnes je 18. júl. Vonku je krásne slnečno a určite rodičia grilujú s Lauryn a Tiffany. Naši si so mnou zažili priam obrovské peklo. Mama nespávala celé noci a otec si musel nájsť ešte jednu prácu, aby som mohla pokračovať v liečbe. Štyri mesiace som nevidela svojich spolužiakov osobne, iba cez obrazovku svojho mobilu.

Na začiatku to bolo dobre, len potom som slabla a slabla, preto aj naše kontakty slabli a nakoniec totálne vyhasli. Nebudem tá, ktorá bude volať ako prvá, bože, veď oni sú zdraví, chodia po vonku, jazdia autami, zabávajú sa... čo by som ja dala za jeden normálny deň. Nadýchnuť sa poriadne z plných zdravých pľúc. Julie mi podala všetky lieky, popriala dobrú noc a povedala, nech stlačím tlačidlo vedľa svojej postele, ktoré ju hneď upozorní a ona príde.

Otočila som sa k smerom k oknu a zadívala sa do tmy. Zavrela som oči a zrazu... akoby som vyšla z vlastného tela a pozerala na seba, ako spím. Bolo to čudné, pretože všade naokolo bolo ticho, taký nevšedný pokoj. Kráčala som po chodbách nemocnice a nikto ma nezastavil. Išla som stále, akoby ma niečo ťahalo do záhrady.

Otvorila som dvere a tam sedel na lavičke nejaký pán zahalený celý v bielom. Pozrel na mňa a ukázal, nech si prisadnem k nemu. Chytil ma za ruku a bolo z neho cítiť niečo také pôvabné a pre mňa nepochopené. Povedal, že sa čoskoro uzdravím, len musím zvládnuť posledný zákrok. Následne odišiel. Ja som sa prebudila. Začala som sa silno dusiť, rýchlo som stláčala niekoľkokrát tlačidlo. Jolie okamžite pribehla a hneď privolala doktora. Usúdil, že musím ísť urýchlene na operačku a Julie nech zavolá rodine. Prečo rodine? Umieram? Necítila som vôbec nič. Po operácii som sa ocitla v kóme. Nikto to nečakal a hlavne lekári. Bola som úplne vypnutá, ale cítila som dotyky rodiny a Julie, ktorá sedela každú noc pri mne a modlila sa za mňa. Jeden deň som pomaly otvorila oči a necítila žiadnu bolesť. Preskočím pár dní a dostanem sa k úplnému záveru môjho boja.

Doktori nevedeli pochopiť, ako som sa mohla uzdraviť a moje pľúca ostali čisté bez následkov. Porozprávala som všetkým, čo sa mi v tú noc stalo, aj o stretnutí s neznámym pánom. Zrazu som sa ocitla v novinách a rozprávala som to celému svetu. Svoj dlhý boj o vlastné pľúca som nakoniec vyhrala. Ten pocit je neopísateľný. Konečne som sa mohla schuti najesť.

Štvorlístok

Čo je šťastie? pýtam sa,
kdeže len skrýva sa? Hovoria, že veľa
tvári má, ale čo si ty myslíš, čo vyhrá? Prvé miesto
sú peniaze a vidina bohatstva navždy a ty si aj pomyslíš, veď
jasné, to chce predsa každý! Alebo si myslíš, že zletí z neba len
tak k tebe samo, ale ja ti poviem, že čakáš na tento moment
darmo. Pravé šťastie ti nelieta okolo hlavy ani ho do
svojich rúk nechytíš a svoje kapsy
ním možno iba na maličkú chvíľu nasýtiš. Prebudí sa v tebe
práve v ten správny čas, podľa toho, akú ľudskosť dookola a zo srdca
vyvieraš. Ale keď zažiarí iskra v očiach tvojej rodiny a bude ti stačiť iba
tento pohľad jediný, vtedy vieš, že šťastie váži omnoho viac a ty
môžeš byť len a len hrdý, že ho v sebe máš. Preto sa riad' tým
kompasom k šťastiu, čo má v sebe každý z nás a
časom ho možno aj ty vo vnútri v
sebe objavíš
a spoznáš.

